

Adéu a la immersió lingüística: I ara què?

Per més que els nostres dilectíssims representants polítics –una volta dessecat el quimèric *oasi* català– tinguin tendència de cloure's als seus despatxos oficial, adormir-se a la figuera i davallar al món terrenal tot just una quinzena de dies cada quatre anys, el mínim que els podríem exigir fóra que tinguessin un xic de consciència de quins són els moments transcendents de la nostra història.

En els darrers temps, dues han estat les dates que més han determinat indefectiblement el nostre futur: el 28 de juny i el 16 de desembre. Dues dates que significaven la fi definitiva del somni autonòmic (d'alguns) i la confirmació del malson colonial (de tots). Dues dates crucials que, del tot innecessàriament, feren patent per enèsima vegada que la sobirania catalana és un oxímoron, que els espanyols ens neguen frontalment la nostra personalitat i el nostre dret a decidir.

El 28 de juny es dictava la [sentència](#) del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut; el 16 de desembre, la de la sala del contenciós del *Tribunal Supremo* sobre la "[llengua vehicular de l'alumne](#)". En una ben poc dissimulada actuació combinada, integrista i unitarista, ajusticiaven i anihilaven el règim d'immersió lingüística a l'escola catalana, descarregant el cop final no tan sols a la normalització lingüística a Catalunya sinó a la (precària) salut de la nostra llengua, minoritària i marginada.

La resposta social a la primera sentència –la manifestació del 10 de juliol– fou tan colossal i prodigiosa com enlluernadora: malgrat les mostres habituals de contundència verbal dels polítics de casa nostra (José Montilla: "*Defensarem l'Estatut, tot l'Estatut i res més que l'Estatut!*"; Artur Mas: "*La veu de Catalunya no quedarà silenciada per una sentència ni per un tribunal: defensarem la nostra dignitat com a país*") aviat es reprengué l'abúlica letargia acostumada. Com si allò ni anés amb nosaltres ni hagués de comportar inadmissibles, oprobioses i irremediabls conseqüències per al nostres inalienables drets nacionals i, el que és encara més important, per a la cohesió social catalana i per la nostra vida quotidiana.

I ara, quan esclata la bomba de rellotgeria letal que havien activat les dues sentències esmentades, quan el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya –un altre oxímoron– dicta una interlocutòria que exigeix, en compliment de la legalitat, convertir també l'espanyol en "llengua vehicular" a les nostres escoles, tot d'una, entre badalls i encara amb les llegendes d'apàtic endormiscament a les pestanyes, els polítics de casa nostra s'esveren i esgargamellen, tot garantint que "no passaran"!

I ho fan quan no tan sols han passat, sinó que ens han passat per damunt, menystenint per complet la voluntat i els interessos nostres. Reaccionant, quan la majoria de la població es demana, una vegada més: "I ara què?" I reclama fets, més que no pas paraules; respostes no pas buides escenificacions teatrals! Respostes!

dissabte 3 de setembre del mmxi

© Xavier Serrahima 2011

www.racodelaparaula.cat

Informació sobre els drets

